

Pika se vseli v vilo Čira-Čara

Na robu majhnega majhnega mesta leži star zapuščen vrt. Sredi vrta stoji stara hiša in v njej stanuje Pika Noga-
vička. Devet let je stara in v hiši stanuje čisto sama. Nima
matere in ne očeta, kar je pravzaprav imenitno, kajti nikogar
ni, ki bi jo silil piti ribje olje, ko pa raje liže bonbone.

Nekoč je imela Pika očeta, ki ga je zelo zelo ljubila, in
imela je seveda tudi mamo. To pa je bilo že zdavnaj, da se
Pika ne spominja več. Mama je umrla, ko je bila Pika še
majhna majhna stvar, ki je ležala v zibki in se tako strašansko
drla, da je nihče ni mogel poslušati. Pika verjame, da je
njena mama sedaj nekje zgoraj in gleda na svojo deklico
skozi špranjo v oblakih. Pika večkrat pogleda navzgor, ji
pomežikne in pravi:

»Nič se ne boj! Bom že sama opravila!«

Očeta Pika ni pozabila. Bil je kapitan. Jadralski je po ve-
likih morjih, in z njim je na njegovi ladji jadralska Pika, dokler
ga ni nekoč med viharjem vrglo s palube in je izginil. Pika
pa je trdno prepričana, da se bo nekega dne vrnil. Sploh ne
verjame, da bi bil oče utonil. Prepričana je, da so ga vrgli
valovi na otok, kjer je mnogo zamorcev in je postal zamorski
kralj. Tam se zdaj njen oče vsak dan sprehaja z zlato
krono na glavi.

»Moj oče je zamorski kralj! Mislim, da je presneto malo
otrok, ki bi imeli tako imenitnega očeta!« rada zelo po-
nosno pravi Pika.

»In ko si bo moj oče stesal ladjo, bo prišel pome, od-

peljal me bo s seboj in bom zamorska princesa. Fantje, to bo imenitno!»

Staro hišo sredi vrta je kupil njen oče pred mnogimi leti. Mislil je, da bo v njej živel s Piko, ko se bo postaral in ne bo mogel več jadrati po morjih. Potlej pa se je zgodila tista neumnost, da ga je odplaknilo v morje, in medtem ko je Pika čakala, kdaj se bo vrnil, je odšla naravnost domov v vilo Čira-Čara. Tako se imenuje ta hiša. Trdno sezidana in opremljena s pohištvo je čakala na Piko.

Nekega lepega poletnega večera se je Pika poslovila od vseh mornarjev na očetovi ladji. Tako radi so imeli Piko in tudi Pika jih je imela tako rada.

»Zdravo, fantje!« jim je rekla Pika in je vse po vrsti poljubila na čelo. »Nič se ne bojte! Bom že sama opravila!«

Z ladje je vzela s seboj dve stvari. Majhno opico, ki ji je bilo ime gospod Ficko — podaril ji jo je njen oče — in pa velik kovček, poln zlatnikov. Mornarji so sloneli na palubi ob ograji in gledali za Piko, dokler so jo lahko videli. Odšla je z odločnimi koraki, ne da bi se ozrla. Na rami ji je sedel gospod Ficko in v roki je nesla kovček.

Ko se je Pika izgubila v daljavi, je dejal eden izmed mornarjev: »Nenavaden otrok«, in si obrisal solzo z lica.

Mornar je imel prav. Pika je res zelo nenavaden otrok. Nadvse nenavadna je njena moč. Tako strašansko je močna, da na vsem svetu ni policaja, ki bi bil tako močan, kakor je Pika. Če bi hotela, bi lahko dvignila od tal celega konja. Prav to pa je hotela. Pika ima svojega konja, ki si ga je kupila z enim svojih zlatnikov tistega dne, ko je prišla v vilo Čira-Čara. Že od nekdanj bi bila imela rada svojega lastnega konja. In sedaj stanuje konj pri njej na verandi. Kadar hoče Pika popoldne na verandi malicati, ga seveda našene na vrt.

Poleg vile Čira-Čara sta tu še en vrt in še ena hiša. V njej stanujeta oče in mati z dvema prijetnima majhnima otrokoma, z dečkom in z deklico. Dečku je ime Tomaž, deklici pa Anica. Oba sta zelo ljubka, lepo vzgojena in vljudna otroka. Tomaž nikoli ne grize nohtov in vselej naredi, kar mu naroči mati. Anica nikoli ne godrnja, kadar se ne zgodi vse po njeni volji. V svoji zlikani bombažasti obleki je zmeraj čedna in zmeraj zelo pazi, da se ne umaže. Tomaž in Anica se lepo igrata na svojem vrtu, pogosto pa si želita še koga, da bi se igral z njima.

V tistem času, ko je Pika še križarila s svojim očetom po morju, sta otroka včasih postajala ob vrtni ograji in se pogovarjala:

»To je pa res neumno, da se v sosedovo hišo nihče ne vseli. V njej bi moral stanovati kdo, ki ima otroke.«

Tomaža in Anice ni bilo doma tistega lepega poletnega večera, ko je Pika prvič prestopila prag vile Čira-Čara. Za teden dni sta odpotovala na obisk k stari mami. Še sanjalo se jima ni, da se je medtem nekdo vselil v sosednjo vilo. Ko sta prvi dan po povratku stala ob vrtnih vratih ter gledala na cesto, še nista vedela, da je tako blizu otrok, ki se bo z njima igral. Ko sta ravno preudarjala, kaj naj bi počela in če se bo danes morda zgodilo kaj zanimivega, ali bo dan dolgočasen in pust in si ne bosta nič pametnega izmislila, prav tedaj so se odprla vrata vile Čira-Čara in skozi je stopila majhna deklica. To je bila najzanimivejša deklica, kar sta jih kdaj videla Tomaž in Anica. In ta deklica je bila Pika Nogavička, ki je šla na jutranji sprehod. Takale je bila:

Njeni lasje so bili iste barve kot korenček in spleteni v dve trdi kitki, ki sta ji štrleli od glave. Njen nos je bil tak kot čisto majhen krompirček in je bil ves posut s pegami. Pod

nosom so čemela hudo široka usta z belimi, zdravimi zobmi. Njena obleka je bila zelo smešna. Pika si jo je sama sešila. Čudovito lepo je bila rumena; ker pa ji je zmanjkalo blaga, je bila prekratka in zato so kukale izpod nje modre hlačke z belimi pikami. Na dolgih tankih nogah je imela dve dolgi nogavici, eno pisano marogasto in eno črno. Potlej je imela obute črne čevlje, ki so bili natanko še enkrat večji kot njeni nogi. Čevlje ji je kupil oče v Južni Ameriki, da bi imela nekaj, kar bi raslo z njo, in Pika nikoli ni marala drugih.

Najbolj začudeno pa sta gledala Tomaž in Anica opico, ki je sedela na rami tuje deklice. Bila je majhna morska mačka, oblečena v modre hlače in rumen jopič, z belim slamnikom na glavi.

Pika odhaja po cesti. Z eno nogo hodi po pločniku, z drugo po jarku. Tomaž in Anica gledata za njo, dokler jo lahko vidita.

Čez nekaj časa se Pika vrne. To pot hodi zadenjski. Tako hodi zato, da se ji ne bi bilo treba obrniti, ko se je namenila spet domov. Ko pride mimo Tomaževih in Aničinih vrtnih vrat, obstane. Otroci se molče ogledujejo. Nazadnje pravi Tomaž:

»Zakaj si šla zadenjski?«

»Zakaj sem šla zadenjski?« pravi Pika. »Mar ne živimo v svobodni deželi? Ali mogoče ne smemo hoditi, kot hočemo? Sploh pa ti rečem, da v Egiptu vsi ljudje tako hodijo in se to nikomur ne zdi nič posebnega.«

»Od kod veš to?« jo vpraša Tomaž. »Menda vendar nisi bila v Egiptu?«

»Če sem bila v Egiptu? Glavo lahko staviš, da sem bila. Sploh sem bila po vsej zemeljski obli in sem videla še veliko bolj smešne stvari kot ljudi, ki hodijo zadenjski. Rada bi

vedela, kaj bi dejal, če bi hodila po rokah, kakor ljudje v Zadnji Indiji.«

»Zdajle pa lažeš!« pravi Tomaž.

Pika za hip pomisli.

»Imaš prav. Lažem,« mu odgovori žalostno.

»Lagati je grdo,« pravi Anica, ki si navsezadnje le upa odpreti usta.

»Da, zelo grdo je lagati,« pravi Pika še bolj žalostno. »Ampak veš, jaz na to sem ter tja pozabim. Sicer pa, kako moreš zahtevati, da bi zmeraj govoril resnico majhen otrok, ki je svoj živi dan jadral po morjih, ima mater nad oblaki in je njegov oče zamorski kralj? Sploh pa si zapomnita,« pravi Pika in njen s pegami posuti obrazek kar žari, »v Belgijskem Kongu ni niti enega človeka, ki bi govoril resnico. Vsi ves dan lažejo. Začno že navsezgodaj okoli sedmih in ne jenjajo lagati, dokler sonce ne zaide. Če se bo torej še kdaj zgodilo, da se bom zlagala, mi poskusita odpustiti in pomislita, da mi laž uide samo zato, ker sem bila nekoliko predolgo v Belgijskem Kongu. Kajne, kljub temu pa smo lahko prijatelji?«

»Seveda,« ji odgovori Tomaž in se nenadoma zave, da današnji dan ne bo dolgočasen.

»Sicer pa — mar ne bi mogla zajtrkovati z menoj?« ju vpraša Pika.

»Saj res,« ji odgovori Tomaž, »zakaj bi ne mogla? Alo, pojdimo!«

»Da,« reče Anica, »tako je sedaj.«

»Toda najprej vama moram predstaviti gospoda Ficka,« pravi Pika, nato sname mala opica klobuk z glave in ju vljudno pozdravi.

Nato odidejo proti vili Čira-Čara skozi polomljena vrtna vrata, po stezi, posuti s peskom, ob kateri stojе z ma-

hom porasla drevesa, res, tako pripravna za plezanje. Pri-
dejo na verando, kjer stoji konj in zoba oves iz sklede za
juho.

»O, presneto, le zakaj imaš konja na verandi?« vpraša
Tomaž. »Vsi konji, kar jih poznam, stanujejo v hlevu.«

»Mhm,« mu zamišljeno odgovori Pika. »V kuhinji bi
mi bil samo v napotje. In v spalnici mu ni všeč.«

Tomaž in Anica pobožata konja in potem odidejo v
hišo. Tu je kuhinja in dnevna soba in spalnica. Ampak vse
je tako, kot da bi bila Pika pozabila vsak teden počediti.
Tomaž in Anica se previdno ozirata, če morda ne sedi v
kakšnem kotu zamorski kralj. Saj še svoj živi dan nista
videla zamorskega kralja. Toda nikjer ni nobenega očeta
in tudi nobene matere. Anica boječe povpraša:

»Ali stanuješ čisto sama v hiši?«

»Kje neki! Z menoj stanujeta vendar gospod Ficko in
konj.«

»Že, že! Toda ali nimaš matere in očeta?«

»Ne. Sploh ne,« pravi Pika zadovoljno.

»Kdo pa ti potlej pove, kdaj moraš iti zvečer spat in vse
take reči?« vpraša Anica.

»To storim sama,« odgovori Pika. »Najprej si rečem
čisto prijazno, in če se ne ubogam, si še enkrat strogo uka-
žem, in če še vedno nočem nič slišati, potlej jih dobim.«

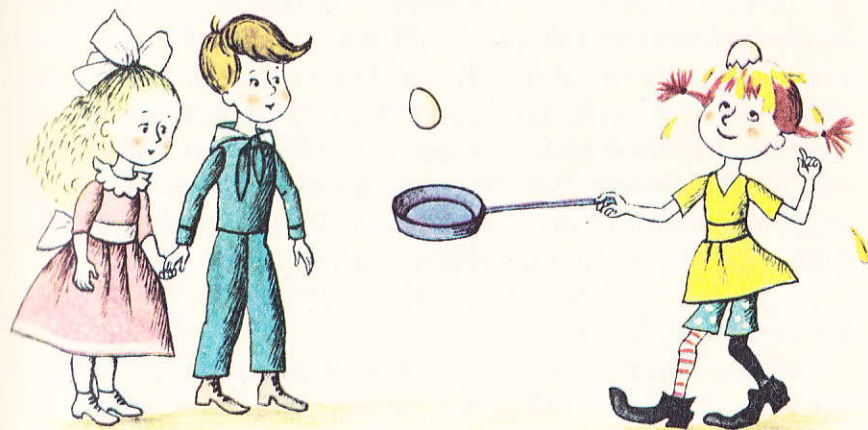
Tomaž in Anica je sicer popolnoma ne razumeta, mislita
si pa, da je takole kar pripravno.

Medtem pridejo v kuhinjo in Pika zavpije:

»Sedaj bomo ocvrli jajčka!«

Nato prinese tri jajca in jih vrže pod strop. Eno jajce
ji pade na glavo in se razbije, tako da ji rumenjak teče v oči.
Drugi dve pa spretno ujame v lonec, kjer se razbijeta.

»Dostikrat sem že slišala, da je rumenjak dober za lase,«
pravi Pika in si obriše oči. »Tako bodo rasli, da bo kar po-
kalo. Bosta videla! Sploh pa hodijo v Braziliji vsi ljudje z
jajcem v laseh. Zato tudi ni pri njih nobenega plešca. En-
krat samkrat je živel tamkaj starček, ki je bil tako neumen,

da je jajca jedel, namesto da bi si z njimi mazal lase. In po-
stal je plešast, kot se spodobi, in kadar se je prikazal na cesti,
so drli ljudje na kup, da so mu morali priti na pomoč poli-
caji.«

Med pripovedovanjem Pika spretno polovi iz lonca
jajčne lupine. Nato sname s stene ščetko za kopanje z dol-
gim ročajem in začne tako stepati jajca, da pobrizga vse

stene naokrog. Kar ostane v loncu, zlije nazadnje v ponev, ki stoji na ognjišču. Ko je cvrtje na eni strani pečeno, ga vrže skoraj do stropa, tako da se v zraku obrne in ga nato zopet ujame v ponev. Ko ga ocvre še po drugi strani, ga vrže povprek čez kuhinjo naravnost na krožnik, ki stoji na mizi.

»Jejta,« zavpije, »jejta, dokler se ne shladi.«

Tomaž in Anica jesta in ugotovita, da je cvrtje odlično.

Nato ju povabi Pika v dnevno sobo. V njej stoji en sam kos pohištva: velika velika nizka omara z mnogimi mnogimi majhnimi predali. Pika odpre predale in razkaže Tomažu in Anici vse zaklade, ki jih hrani v njih. Tu so čudna ptičja jajca, nenavadni polži in kamni, majhne umetelne škatle, lepa srebrna ogledala in biserne ogrlice in mnogo drugega, kar sta Pika in njen oče nakupila na svojih popotovanjih okoli sveta. Svojima novima prijateljema da Pika vsakemu majhno darilo za spomin. Tomaž prejme v dar bodalo z bleščečim bisernim ročajem, Anica pa škatlico s pokrovom, obloženim z rožnatimi školjkami. V škatli leži prstan z zelenim kamnom.

»Sedaj lahko gresta domov,« jima pravi Pika, »da bo sta lahko jutri spet prišla. Če namreč ne gresta domov, se jutri ne moreta vrniti. Škoda bi bilo.«

Tako mislita tudi Tomaž in Anica. Zato odideta domov mimo konja, ki je pozobal že ves oves, skozi vrtna vrata vile Čira-Čara. Ko odhajata, jima gospod Ficko pomaha s klobukom.